

Орфей само кимаше послушно, мигаше и не знаеше с какво да се отблагодари на своя умен, смел, верен и предвидлив другар. Слънцето беше се издигнало вече, а те все още не можеха да се откъснат един от друг. Но наоколо се замяркаха хора, та поради това тримата другари слязоха в една гъстозелена долчинка, далече от каквито и да било хорски очи. Там те казаха своите последни поръчения.

— Спомняй си за мене, — рече просълзен Кир. — Вечер, когато засвириш във вашата хубава планина, която така много искам да видя, посвири малко, много мъничко и за своя приятел от далечното море.

А Траян прегърна Орфея и, просълзен от дълбоко вълнение, рече:

— На, кажи само, и аз ще дойда да те изпратя чак до къщата ви, без да вляза дори в нея!...

Когато се прощаваха вече, Кир стисна здраво Орфея за китката на ръката, стисна го до болка със своите железни пръсти.

— И никъде по пътя да не свириш! — шавна той с показалеца на десницата си. — За нищо на света. Това може да те издаде и да те погуби. И да скриеш свирките така, че никой да не може да ги види и да ги намери. Защото някой преоблечен съгледвач по пътя може и по свирките да отгатне кой си.

Това бе последната поръка на Кир. Най-сетне Орфей метна малката пъстра бохчичка на рамото си и се измъкна из гъстия шубрак. Той свърна бързо към пътя, пое го без да се обърне и скоро се изгуби надолу сред дърветата и високата трева. Беше му леко и приятно, защото усещаше вече дъха на своята скъпа родина. Но същевременно